

praktisk. I den Henseende tror jeg altsaa ikke, at der er det Allerringeste i Veien. — Et stille Forslag til større Endringer i Lovforslaget nu tror jeg ikke vilde lede til Noget. Maaſte kunne i enkelte Tilfælde Endringer gjøre Gavn, men i det Hele tror jeg, at man gjør bedst i at tage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, haabende paa, at en anden Lov snart vil afløse baade denne Lov og den Lov, til hvilken den slutter sig. Hvad de Foranstaltninger i Lovforslaget angaar, som vedrøre Landgrændsen, da er jeg slet ikke enig med den første ærede Taler i, at disse i og for sig ere tilfredsstillende; de ere ganske vist meget utilfredsstillende. Heller ikke tror jeg, at man kan sige, at Faren for Indførelse af Kolera er mindre over Landgrændsen end ad Søveien, den er i det Mindste lige saa stor over Landgrændsen som ad Søveien; men Vanskeligheden er den at træffe Foranstaltninger, der virkelig lade sig gennemføre, Foranstaltninger, der ere praktisk mulige og som naae deres Formaal, naar Taleren er om Landgrændsen. Den høitærede Minister gjorde ogsaa ved Fremsettelsen af Lovforslaget en Bemærkning, som leder mig paa den Formodning, at han selv har følt, at det Forslag, som her fremsettes angaaende Kontrol med Landgrændsen, ikke ere tilfredsstillende; thi den ærede Minister henviste til, at man jo kunde afvente, hvis Koleraen udbredte sig fra Frankrig, hvilke Foranstaltninger vor nærmeste Nabo mod Syd vilde træffe med Hensyn til sit Gebet, og det kan jeg meget godt forstaa. Jeg vil kun ønske, at man ikke maa overrastes ved, at Koleraen springer over Grændsen, saa at man ikke faar det Exempel til Efterfølgelse, som ganske vist vilde være meget behageligt og gavnligt at have for sig. — Lovforslaget gaar i det Hele ud fra den Betragtning, at den Garanti, som Loven af 2den Juli tilbyder med Hensyn til Indførelsen af smitsomme Sygdomme, ikke er tilstrækkelig, men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at den samme Betragtning lader sig gjøre gjældende ikke blot med Hensyn til Kolera, men ogsaa med Hensyn til andre smitsomme Sygdomme, der omhandles i Loven af 2den Juli, og da navnlig med Hensyn til Kopper. Erfaringen har i Kjøbenhavn 3 Gange med fort Mellemrum vist, at de almindelige Bestemmelser, som indeholdes i Loven af 2den Juli 1880 § 2 ikke ere fyldestgjørende. Disse Bestemmelser gaa jo nemlig ud paa, at, naar et Skib antommer her til Landet fra en udenrigst Havn, saa skal Kapitainen gaa i Land og meddele, om han har Syge ombord, der kunne antages at lide af smitsomme Sygdomme, eller om han

har Døde ombord, der kunne antages at være døde af smitsomme Sygdomme. Derjom dette ikke er Tilfældet, udfædes der ham et Sundhedsbevis, og saa kan Mandstabet frit gaa i Land. Men nu har det 3 Gange vist sig, at paa denne Maade er der indført Børnekopper i Kjøbenhavn; 2 Gange er det gaaet ud over Frederiks Hospital, der fik disse Patienter, og 3de Gang over Kommunehospitalet. Frederiks Hospital fik første Gang sine derved, at Kommunehospitalet uden at kjende Sygdommen, henviste dem til Frederiks Hospital. Manglen ved Loven er den, at der ikke tages Hensyn til, at Passagerer kunne være smittede, uden at enten Kapitainen veed noget deraf, eller at nogen Læge med Sikkerhed kan kjende det, naar Skibet antommer til en dansk Havn. Der hengaar nemlig 14 Dage ved Børnekopper, inden man kan være sikker paa, at de Menneſter, der have været i Berøring med Koppespatienter, ikke ere blevne smittede. Det er ikke min Hensigt at foreslaa nogen Foranstaltning truffen i Forbindelse med dette Lovforslag, men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at de samme Grunde, der tale for at Hjarpe Tilshnet med Hensyn til Kolera, ogsaa ere gyldige med Hensyn til andre smitsomme Sygdomme.

Martensen: Jeg beklager, at jeg først er kommet til Stede i Thinget i Dag og ikke har havt Leilighed til at gjøre mig bekendt med dette Lovforslag. Jeg skal derfor ikke udtale mig videre om Enkelthederne, uagtet der vistnok efter min Mening kunde være Udskilligt at forandre. Jeg vil aabent tilstaa, at jeg ikke er stemt for strænge Foranstaltninger til Forebyggelse af Smittes Indførelse ad Søveien; fordi jeg tror, det aldrig vil lykkes at træffe saadanne Foranstaltninger ved Landgrændsen, at man derved faar Betyggelse mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget. Naar man ikke kan det, naar man kan kjøre lige fra de smittede Steder ind i Landet baade med Varer og Menneſter i langt større Omfang, end de komme ad Søveien, tror jeg heller ikke, at det har meget stor Betydning, hvilke Foranstaltninger man træffer imod Sygdommens Indførelse ad Søveien. Jeg skal dog ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, da jeg ikke har havt Leilighed til at sætte mig nøie ind i det eller i dets Forhold til Loven af 2den Juli 1880. Men jeg maa tillade mig at gjøre den høitærede Minister og det høie Thing opmærksom paa en Befynderlighed i Loven af 1880. Der staar kun nævnt „Kjøbstæder“; det er kun dem, der skulle have en Karantænekommission.